

Arrest

nr. 288 549 van 5 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HAENECOUR
Rue Sainte-Gertrude 1
7070 LE ROEULX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. HAENECOUR en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaanse Pashtoun te zijn en op (...) te Arshakh, provincie Kunduz, te zijn geboren. U verklaart dat uw ouders, H.G.N. (...) en H.B.G. (...), samen met uw broers A.(...) en Z. (...) en uw zus F. (...) twintig dagen vóór uw vertrek (circa 7 jaar geleden) uit Afghanistan door de Taliban zijn gedood. Uw jongere broer N. (...) bleef in Afghanistan achter, maar zou in 2021 in Turkije zijn aangekomen.

U reisde in 2014 via Iran en Turkije naar Europa waar uw vingerafdrukken op 11 juli 2014 in Oostenrijk werden genomen. U bent vervolgens naar Noorwegen doorgereisd waar u op 23 augustus 2014, als minderjarige, asiel heeft aangevraagd. Op 27 juli 2014 kreeg u op grond van een beslissing van de UDI (Norwegian Directorate of Immigration) een verblijfsvergunning en vluchtelingenstatus. Op 26 oktober 2017 vroeg u een permanente verblijfsvergunning aan. Bij de aanvraag zat uw Noors reisdocument, waaruit bleek dat u een reis naar Pakistan had gemaakt. U verliet Noorwegen op 3 december 2016 en

keerde terug op 17 januari 2017. Het visum dat u had gekregen was van het type 'familiebezoek'. Uit politie onderzoek bleek dat u een aantal geldsommen had overgemaakt aan verschillende mensen in Afghanistan en Pakistan. De UDI was van oordeel dat u onjuiste informatie had verstrekt over uw asielmotieven. Alvorens de UDI een beslissing nam in deze zaak werd u op 30 april 2021 gewaarschuwd door de UDI betreffende de intrekking van uw verblijfsvergunning en vluchtelingenstatus alsook werd u gewaarschuwd dat de UDI van plan was u uit te wijzen. De UDI heeft echter geen reactie ontvangen op de vooraankondiging. In een email van 3 mei 2021 liet advocaat T.T. (...) weten dat hij u vertegenwoordigde in de uitwijzingszaak, en verwees naar een vooraankondiging van uitwijzing en verzocht om toezending van de documenten in de zaak. Op 8 juli 2021 werd door de UDI een beslissing tot intrekking genomen. U heeft rond 27 - 28 juli 2021 Noorwegen verlaten. U bent via Denemarken en Duitsland naar België gereisd waar u op 30 juli 2021 opnieuw een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw origineel verlopen Noors reisdocument (Nr. 90525364 afgegeven te Midtre Halogaland geldig van 11 maart 2015 tot 27 november 2017 met een visum 'family visit' voor Pakistan geldig van 17/11/2016 tot 16/02/2017), een kopie van 'beslissing UDI betreffende uitwijzing en registratie in het Schengen informatiesysteem' d.d. 30/04/2021 en een kopie van 'beslissing het UDI trekt uw verblijfsvergunning in d.d. 08/07/2021' / intrekking vluchtelingenstatus en intrekking reisdocument. Op 1 maart 2022 maakte uw advocaat per mail een aantal opmerkingen aangaande de schrijfwijze van namen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 omdat Noorwegen voor u als een veilig derde land kan worden beschouwd.

In uw geval is de commissaris-generaal namelijk van oordeel dat u, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden, in Noorwegen zal worden behandeld in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan, onder verwijzing naar de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus, NORVEGE. Accès et contenu de la protection internationale, d.d. 28 april 2022), vooreerst worden benadrukt dat Noorwegen niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen (of personen die er een gelijkgestelde subsidiaire beschermingsstatus genieten), maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bovendien kan op grond van deze informatie tevens worden vermoed dat u tot het Noorse grondgebied zal worden toegelaten. In dit verband moet in het bijzonder worden verwezen naar het gegeven dat Noorwegen deel uitmaakt van de Schengenruimte en vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is.

Wat betreft het gegeven dat er in uw hoofde tevens sprake moet zijn van een zodanige band met Noorwegen dat het voor u redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier (Verklaring DVZ punt 22, p. 10; CGVS p. 3; Beslissing het Directoraat Vreemdelingenzaken (UDI) trekt uw verblijfsvergunning in d.d. 08/07/2021) dat u vóór uw komst naar België een asielaanvraag hebt ingediend in Noorwegen op 23/08/2014, dat u er op 27/11/2014 asiel hebt verkregen en in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel en er als begunstigde van deze status verbleven hebt van 27/11/2014 tot 30/04/2021.

Hoewel op basis van de door u neergelegde stavingsstukken (UDI Beslissing betreffende uitwijzing en registratie in het Schengen informatiesysteem d.d. 30/04/2021 en Beslissing het UDI trekt uw verblijfsvergunning in d.d. 08/07/2021) wordt aangenomen dat de status die u eerder in Noorwegen werd verleend inmiddels werd ingetrokken door de bevoegde Noorse instanties, doet dit géén afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat u er, zoals gezegd, naar kunt terugkeren, noch aan het gegeven dat uw mensenrechten en levensomstandigheden er in beginsel naar norm zijn, dat u er beschikt over de mogelijkheid om (opnieuw) de vluchtelingenstatus te verzoeken en er, indien u als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

In dit verband moet in het bijzonder benadrukt worden dat Noorwegen partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, of het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.

Bijgevolg kan Noorwegen in uw hoofde als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en Noorwegen niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

De door u afgelegde verklaringen en neergelegde stukken bevatten echter geen elementen in deze zin. In dit verband moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u geen beroep heeft kunnen aantekenen tegen de beslissing van het UDI om uw verblijfsvergunning in te trekken (intrekking vluchtelingenstatus en intrekking reisdocument). Gepeild welke stappen u heeft ondernomen na de beslissing tot intrekking haalt u aan naar een advocatenbureau te hebben gebeld maar dat niemand opnam. U besloot te stoppen met werken omdat u bang was om door de politie naar uw land te zullen worden teruggestuurd (CGVS, p. 5). Gepolst waarom u dit vreest, stelt u dat een goede vriend van u is teruggestuurd en dat Noorwegen 'niet kijkt' naar de mensenrechten (CGVS, p. 5). Gewezen op het feit dat men na een intrekking beroep kan indienen, werpt u op dat dit zo is in België, Europa, maar dat ze in Noorwegen steeds weigeren en het antwoord altijd negatief is (CGVS, p. 5). Het hoeft geen betoog dat u met dergelijke algemene uitspraken niet aantoonst een uitzondering te vormen op de algemene situatie zoals deze uit de COI Focus blijkt met betrekking tot de mogelijkheid om terug te keren naar Noorwegen, de toegang tot de asielprocedure, de naleving van het non-refoulementbeginsel, het respect voor de mensenrechten en levensstandaard die naar norm is. Daarenboven geeft u aan nooit door de Noorse politie slecht te zijn behandeld (CGVS, p. 5). Tijdens de procedure en na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus heeft u bovendien kunnen genieten van scholing, werd er onderdak voor u voorzien, heeft u kunnen werken en had u toegang tot de gezondheidszorg (CGVS, pp. 3-5).

Verder dient te worden vastgesteld dat u incoherente en vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot waarom u geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de UDI. Ter verduidelijking gevraagd, behalve het tevergeefs contacteren van uw advocaat in de maanden april/mei, welke stappen u verder hebt ondernomen om beroep aan te tekenen, beweert u naar de advocaat te zijn gegaan die u vervolgens meedeelde dat hij een beroep zou indienen, maar dat het lang zou duren. U besloot echter te vertrekken omdat u depressief en bang was (CGVS, p. 7). Gepolst of het beroep tegen de intrekking nog hangende is, herhaalt u dat u naar de advocaat gegaan bent dewelke u zei dat u moest tekenen en betalen omdat u werkt maar u was bang en bleef binnen, uw vrienden brachten u eten (CGVS, p. 7). Andermaal gepeild wat het resultaat was van het beroep tegen de intrekking verklaart u het volgende: 'ik belde de advocaat en ik vroeg heb je beroep ingediend en hij zei neen je hebt niet getekend en niet betaald en ik vroeg waarom hij me niet verwittigd had en toen vroeg ik hoe lang het zou duren en hij zei hangt af van de politie en we moeten wachten' (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met het gegeven dat u nagelaten heeft om het beroep te tekenen (en te betalen), antwoordt u geheel laconiek dat u niet op de hoogte was van dit gegeven en dat de advocaat het u niet gevraagd had (CGVS, p. 8). Dit argument raakt kant noch wal aangezien de advocaat u duidelijk had meegedeeld dat de procedure (beroep) lang zou duren en u hiervoor diende te betalen (CGVS, p. 7). Het door u neergelegde stuk, zijnde de Beslissing – Het UDI trekt uw verblijfsvergunning in d.d. 08/07/2011, stelt duidelijk dat u tegen deze beslissing beroep kan aantekenen nadat u of uw advocaat deze brief hebben ontvangen. Verder in deze beslissing staat er te lezen dat uw advocaat T.T. (...) reeds op 3 mei 2021 een mail had gestuurd naar het UDI met de mededeling dat hij u vertegenwoordigt in de uitwijzingszaak. Het feit dat er geen beroep is aangetekend, valt te wijten aan uw eigen persoon, namelijk de keuze om te vertrekken en naar België te reizen (CGVS, pp. 5, 7-9). Het gegeven dat u niet op de hoogte zou zijn geweest over de noodzaak om het beroep te tekenen, kan gezien het geheel van bovenstaande observaties niet geloofwaardig worden bevonden, temeer er toch van uitgegaan kan worden dat u deze procedure op de voet zou volgen en temeer u ook de Noorse taal machtig bent (CGVS, pp. 3 en 5-6).

In het licht van wat voorafgaat, is de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel dat Noorwegen voor u als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, en dat u geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u in dit derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor u onredelijk zou zijn om naar dit land terug te gaan of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat de opmerkingen van uw advocaat, dd.01.03.2022, die per mail aan het CGVS werden overgemaakt niets toevoegen aan uw motieven en bijgevolg geen ander licht vermogen te werpen op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat conform artikel 57/6/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling een document dient te worden verschaft waarin de autoriteiten van Noorwegen in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker betoogt, in het onderdeel betreffende de ontvankelijkheid in het voorliggende verzoekschrift:

"2. De bestreden beslissing is minima 27.09.2022 ter kennisgegeven aan de verzoekende partij.

3. Artikel 39/57, 3° van de Wet voorziet in een termijn van 10 dagen vanaf de kennisgeving om beroep in te stellen. Aangezien het op 16-03-2020 werd geïntroduceerd, kan er geen twijfel bestaan dat het op tijd is ingediend.

4. Wat betreft de ontvankelijkheid ratione temporis van een beroep tegen een beslissing in vreemdelingenzaken, bepaalt artikel 39/57, §1 van de Wet 15 december 1980 het volgende:

(...)

5. Het desbetreffende artikel 57/6 §3, 2° van de Wet bepaalt het volgende:

(...)

6. Uit een samenlezing van deze wetsbepalingen volgt dat de verkorte beroepstermijn van 10 dagen van toepassing is in het geval het CGVS, conform artikel 57/6/1, § 1 Vreemdelingenwet, beslist om een verzoek om internationale bescherming volgens de versnelde procedure te behandelen.

7. De wettekst maakt duidelijk dat het CGVS op dit punt over een discretionaire bevoegdheid beslist ("De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen").

8. Het feit dat een verzoek "kennelijk ongegrond" wordt verklaard betekent niet per se dat de versnelde procedure werd toegepast:

(...)

9. Daarnaast wenst verzoekende partij erop te wijzen dat de beroepstermijn van 10 dagen, zoals bepaald in artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet (zoals gewijzigd door artikel 4 van de wet van 17 december 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), zijns inziens onredelijk is en in strijd is met de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, afzonderlijk gelezen dan wel in samenhang met het effectiviteitsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht en met artikel 47 van het EU-Handvest.

10. Hoewel de lidstaten over procedurele autonomie beschikken bij het vaststellen van de in het nationaal recht toepasselijke beroepstermijnen, dienen de vastgestelde termijnen de grondrechten te eerbiedigen.

11. De beroepstermijn van 10 dagen laat verzoekers om internationale bescherming die het voorwerp uitmaken van een weigeringsbeslissing immers niet toe tijdig een raadsman te vinden, kennis te nemen van het administratief dossier, en de motieven van de bestreden beslissing in voorkomend geval nuttig te betwisten.

12. Tegen deze wetswijziging werd in september 2018 annulatieberoep aangetekend bij het Grondwettelijk Hof, dat actueel hangende is.

13. Gezien het belang van huidig beroep voor verzoekster, is het verantwoord de beslissing met betrekking tot de ontvankelijkheid van voorliggend beroep minstens uit te stellen tot de uitspraak van het Grondwettelijk Hof over de grondwettigheid van deze nieuwe wetsbepaling."

2.2. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel vervolgens op de:

"- Schending van de artikelen 48/3 48/4, 48/6, 57/6 §3, eerste lid, 2 van de Wet;*

- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker geeft in dit kader vooreerst aan:

"Verwerende partij meent dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij kennelijk niet-ontvankelijk omdat verzoekster niet heeft ingediend nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Wet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Wet."

Verzoeker wijst vervolgens op de inhoud van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Tevens wijst hij op de inhoud van de materiële motiveringsplicht en geeft hij aan:

“20. Verwerende partij komt fundamenteel tekort aan deze materiële motiveringsplicht.

21. Uit het verder uiteengezette zal tevens blijken dat verwerende partij niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen. De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.”

Verzoeker vervolgt:

“22. Vooreerst is de motivering in de bestreden beslissing tegenstrijdig met wat er in het verslag van persoonlijke onderhoud wordt vermeld. Daarbij wordt er in de bestreden beslissing meermaals verwezen naar de situatie van de vader van verzoekende partij en het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielverhaal van de moeder. Op geen enkel moment in de beschikking komt echter naar voren op welk element het CGVS zijn conclusie van dit gebrek aan geloofwaardigheid baseert.

23. Verzoekers voeren terecht aan dat de motivering van de bestreden beslissingen niet adequaat is daar de verwerende partij in de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met een aantal elementen uit de aanvraag.”

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting inzake de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en doet gelden:

“25. De verzoekende partij voert terecht aan dat de motivering van de betwiste beslissingen niet als afdoende beschouwd kan worden, gezien het feit dat, in de betwiste beslissing, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de aanvraag van de vader van verzoekende partij, die ze bovendien zelf in het persoonlijk onderhoud aan verzoekende partij heeft ter kennis gebracht dat aanvraag verzoekende partij en zijn vader samen behandeld zullen worden.

26. Er kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid wat de beweegredenen of welke nu net de elementen zijn, die de verwerende partij toelaten om terug te komen op haar beslissing en te besluiten dat de verzoeken van verzoekende partij en zijn vader uiteindelijk niet samen worden behandeld.”

Verder voert verzoeker aan:

“De beslissing is gebaseerd op artikel 56/6, §3, eerste lid, 2°, van de wet.

Deze bepaling, die hierboven is weergegeven, is niet relevant.

Het rechtvaardigt immers niet waarom Noorwegen als land van herkomst of als derde land moet worden beschouwd.

Er wordt ook verwezen naar artikel 57/6/6, leden 1 en 2, van de wet, maar deze bepaling rechtvaardigt juridisch niet waarom Noorwegen als land van herkomst of als derde land moet worden beschouwd.

Een beslissing dat niet is gebaseerd op een relevante wettelijke bepaling voldoet niet aan de motiveringsplicht.

De adressaat van de beslissing kan immers niet zien dat het besluit een duidelijke rechtsgrondslag heeft, hetgeen in een rechtsstaat onontbeerlijk is.

Er wordt niet betwist dat verzoeker noch de nationaliteit van Noorwegen noch een wettig verblijf in die staat heeft en dat de Belgische staat bovendien de ERORDENING (EU) Nr. 604/2013 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking).

Bovendien kan verzoeker, hoewel Noorwegen lid is van het Schengengebied, er gezien zijn administratieve situatie alleen per vliegtuig heen, met het risico te worden aangehouden wanneer hij Duitsland, Denemarken of Zweden doorkruist.

28. Zoals hierboven uitgebreid is beargumenteerd, blijkt duidelijk dat verwerende partij in casu ernstig tekortgeschoten is aan haar verplichtingen op grond van de samenwerkingsplicht en de materiële motiveringsplicht.

29. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, minstens te worden terugverwezen naar verwerende partij totdat de vader van verzoekende partij wordt verhoord en alle feitelijk elementen zijn verzameld.”

Verzoeker stelt dat verweerder gelet op het voorgaande de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Tevens stelt verzoeker dat verweerder gelet op het voorgaande de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet geschonden heeft. Verzoeker herhaalt in dit kader dat er niet wordt betwist *“dat verzoeker niet langer een verblijfs- of vluchtelingenstatus in Noorwegen heeft”*. Verzoeker geeft in dit kader enkele algemene, theoretische beschouwingen en betoogt:

“Het is in dit geval twijfelachtig of Noorwegen als land van herkomst van verzoeker kan worden beschouwd.

De tegenpartij had zijn verzoek om internationale bescherming uit Afghanistan moeten onderzoeken. Dat deed het niet.

Dit is een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet.

Voorts legt verzoeker (opnieuw) verschillende documenten over waaruit blijkt dat hij contact had met zijn advocaat op het moment dat hij beroep moest instellen (bewijsstukken 3 en 4), maar dat er sprake was van een misverstand, aangezien de advocaat het beroep niet had ingesteld omdat hij met verlof was.

34. Het middel is gegrond.”

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“- de beslissing van het CGVS te hervormen en verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

- nietigverklaren het bestreden beslissing

- in ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken en samen te behandelen met het dossier van de vader van verzoeker.”

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende bijlagen bij het verzoekschrift:

“3. Emails tussen de verzoekende en zijn advocaat in Noorwegen

4. Emails tussen de verzoekende en zijn advocaat in Noorwegen en betalingsbewijs”.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Dient te worden opgemerkt dat reeds bij arrest nr. 285 645 van 2 maart 2023 werd geoordeeld dat het onderhavige verzoekschrift door verzoeker tijdig en binnen de termijn van tien dagen werd ingediend. Derhalve is verzoekers betoog inzake de ontvankelijkheid van het voorliggende beroep, zoals weergegeven *sub 2.1.*, te dezen verder niet dienstig.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.3. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer *“een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten”*.

Artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit kader:

“§ 1. Het verzoek om internationale bescherming kan op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, niet-ontvankelijk verklaard worden indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld :

1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en

2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en

3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en

4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en

5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

§ 2. Een derde land kan enkel als veilig derde land worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat de verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval zal zijn.

Bij de beoordeling of er sprake is van een band als bedoeld in het eerste lid, worden alle relevante feiten en omstandigheden betrokken, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf kunnen begrepen worden.

§ 3. De beoordeling of een land een veilig derde land is, dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken, het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

§ 4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeelt of het betrokken derde land veilig is voor een bepaalde verzoeker.

§ 5. Bij de uitvoering van een uitsluitend op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, gebaseerde beslissing, wordt aan de vreemdeling door de minister of zijn gemachtigde een document verschaft waarin de autoriteiten van het derde land in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.”

Verweerder motiveert op grond van de algemene informatie zoals opgenomen in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier en leidt uit deze algemene landeninformatie af dat er aangenomen kan worden dat verzoeker kan reizen naar, zich toegang kan verschaffen tot en zal worden toegelaten op het Noorse grondgebied.

Verzoeker legde blijkens de stukken zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier echter twee beslissingen neer van de Noorse UDI waaruit voor zijn eigen persoonlijke situatie duidelijk het tegendeel blijkt.

Op 30 april 2021 nam de Noorse UDI ten aanzien van verzoeker namelijk een *“Beslissing betreffende uitwijzing en registratie in het Schengen informatiesysteem (SIS)”*. Middels deze beslissing werd verzoeker ervan in kennis gesteld dat de UDI zinnens was om zijn eerder uitgereikte verblijfsvergunning in te trekken. Tevens werd hij ervan op de hoogte gebracht dat de UDI overwoog om, zo zijn vergunning zou worden ingetrokken, verzoeker uit te wijzen. Eveneens werd er aangegeven dat er, in het geval van een uitwijzing van verzoeker, werd overwogen om verzoeker in te schrijven in het Schengen-Informatiesysteem en dat er in dat geval een verbod zou gelden voor verzoeker om het Schengengebied weer binnen te reizen.

Op 8 juli 2021 ging de Noorse UDI ook daadwerkelijk over tot de intrekking van zowel verzoekers verblijfsvergunning in Noorwegen, verzoekers aldaar uitgereikte vluchtelingenstatus als het reisdocument dat aldaar aan verzoeker werd uitgereikt. In de betreffende beslissing werd door de Noorse autoriteiten geoordeeld dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming had, dat verzoeker *“geen bijzondere band met Noorwegen heeft die ervoor pleit dat hij om die reden een vergunning hoort te krijgen”*, dat er ook onvoldoende sterke humanitaire overwegingen waren om hem in Noorwegen te laten blijven, dat verzoeker niet als *“gevestigde migrant”* kon worden beschouwd zodat ook artikel 8 EVRM niet geschonden werd en dat er geen beletsel was om verzoeker naar zijn land van herkomst terug te sturen. Vervolgens werd er in deze beslissing overgegaan tot de intrekking van verzoekers reisdocument, werd verzoeker erop gewezen dat hij geen verblijfsvergunning meer had in Noorwegen en werd er gesteld: *“U moet*

Noorwegen verlaten". Verzoeker moest zulks doen voor 29 juli 2021. Daarenboven werd er geoordeeld: *"Als u geen verblijfsvergunning of andere basis voor verblijf in een ander Schengenland heeft moet u het hele Schengengebied verlaten"*. Indien verzoeker geen beroep indiende, hetgeen verzoeker zoals niet betwist wordt in de bestreden beslissing ook daadwerkelijk niet deed, en indien verzoeker Noorwegen niet verliet, werd er aangegeven dat de politie hem onder dwang het land kon uitsturen. Verder werd in de voormelde beslissing aangegeven dat verzoeker als uitgeweken werd ingeschreven in het bevolkingsregister en werd er nogmaals benadrukt: *"U moet naar huis reizen. U moet het hele Schengengebied verlaten, tenzij u een reden hebt om in een ander Schengenland te kunnen verblijven (...) De politie zal controleren dat u daadwerkelijk uit Noorwegen vertrekt"*. Voorts werd nogmaals herhaald dat, indien verzoeker het land niet binnen de vooropgestelde termijn zou verlaten, hij door de politie zou worden *"gedeporteerd"*.

Gelet op het voorgaande, zijn er te dezen elementen voorhanden in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° en artikel 57/6/6, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat verzoeker niet tot het grondgebied van Noorwegen zal worden toegelaten. Derhalve kan Noorwegen *in casu* niet worden beschouwd als veilig derde land, vermocht verweerder geen toepassing te maken van voornoemde bepalingen en voert verzoeker met recht aan dat verweerder zijn verzoek om internationale bescherming had dienen te onderzoeken ten aanzien van zijn zelfverklaarde land van herkomst.

Dient verder te worden vastgesteld dat aan verzoeker tijdens diens persoonlijke onderhoud bij het CGVS geen vragen werden gesteld omtrent zijn eventuele nood aan bescherming ten aanzien van zijn zelfverklaarde land van herkomst. Hoewel het gegeven dat verzoeker in Noorwegen niet in beroep ging tegen de beslissing waarin besloten werd tot de intrekking van zijn vluchtelingenstatus, verblijfsvergunning en reisdocument en tot de uitwijzing van verzoeker, net als de vaststellingen *an sich* die worden gedaan in deze beslissing, *prima facie* erop lijken te wijzen dat verzoeker ten aanzien van zijn zelfverklaarde land van herkomst kennelijk geen nood aan internationale bescherming heeft, dient aldus te worden opgemerkt dat verder onderzoek zich *in casu* opdringt.

Gezien de Raad zelf de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT